

'Bij consulten helpt Kimbo me'

BAASJES | Martha Schuringa

Martha Schuringa is *animal communicator*. Ze praat met dieren en ze begrijpt wat de dieren haar en elkaar vertellen. Hoe dat kan? 'Ik maak gebruik van telepathie, waarbij ik een vertaalslag maak van een diertaal naar voor eigenaren begrijpelijke taal. Vergelijk het met iemand die Chinees spreekt. Dan komt er interpretatie of gevoel bij. Met een dier is het precies zo, alleen spreekt die honds of kats.' In principe kan ze met elk dier communiceren. Is het dan niet waanzinnig druk in haar hoofd met al die pratende honden, paarden en andere wezens? 'Ik heb geleerd me daarvoor niet constant open te stellen. Bovendien lijkt het me niet gepast alles wat dieren zeggen af te luisteren. Niet alleen op straat, maar ook thuis. Mijn twee honden, Tequila en Boris, willen weleens een grapje met me uithalen en dan is het niet leuk als ik dat van tevoren al weet.' Toch zal Martha's belevingswereld wel hemelsbreed verschillen van die van de gemiddelde mens. Haar nuchtere reactie: 'Dat denk ik wel, ja. Als we buiten lopen, bijvoorbeeld, wil Tequila soms nog veel verder omdat hij niet het benul heeft dat we het hele stuk ook terug moeten lopen. Met Boris sluit ik dan een pact. Zo van: "Laten we hier naar rechts gaan en dan richting huis. Als jij meedoet, zijn we met z'n tweeën tegen een." Soms kiest Boris mijn kant, soms niet.' Ook met haar overleden huisdieren heeft Martha contact. 'Kimbo, mijn eerste Bordeauxdog, overleed plotse-ling op vierjarige leeftijd. Dat is acht jaar geleden. Vlak na zijn dood was ons contact heel intens. Daarna is het minder geworden maar ik kan nog steeds contact met hem maken. Bij consulten helpt Kimbo me weleens. Ooit kwam er iemand met een poedeltje van een jaar of achttien dat soms ineens niet meer kon lopen en zwaar aan het dementeren was. Toch had de bazin het idee dat ze haar hond nog geen spuitje moest laten geven. Toen ik dat hondje vroeg wat hij wilde, maakte hij me meteen duidelijk dat hij wilde blijven leven. "Als ik een keer door mijn voetjes zak, kan het vrouwtje me toch optillen", zei die hond. "Zo zwaar ben ik niet." Niet-temin had ik het gevoel dat hij zich aan het voorbereiden was om over te gaan. Aan Kimbo vroeg ik: "Wat denk jij? Zie je dat hondje al komen?" "Nee", zei Kimbo, "maar ik voel hem al wel." Drie weken later is dat poedeltje uit zichzelf overleden.'

Eimer Wieldraaijer